

Aro tanq̄ vna sit hæresis ponat, aliquid tñ interesse significas. Quauis & in cōsequētibus loquat̄ de illis ponens eos sub numero suo. Eusebius vero Elceſaita nū festā commemorans. fidē in persecutione dicit negandā docuisse, & in corde seruandā. **Valentini** ani à Valentino, qui de natura rerū multa fabulosa cōfinxit. Trīginta & sex, id est, secula asserens extitisse, quorū principū esse profundū & silentium, quod pfundū etiā patrem appellat. Ex quib⁹ duobus velut ex cōiugio processisse perhibet intellectum & veritatē, & protulisse in honorem patris æonas octo. De intellectu autem & veritate processisse verbum & vitam, & protulisse æonas decem. Porrò de verbo & vita processisse hominem & Ecclēſiam, & protulisse æonas duodecim. Itaque octo & decem & duodecim fieri trīginta æonas, habentes, vt diximus, primū principū de profundo & silentio. Christum autem à patre missum, id est, à profundo spiritale vel cœleste corpus secum attulisse: nihilq̄ assumpsisse de virgine Maria, sed per illam tanquā per rimam t̄, aut per fistulā sine vlla de illa assumpta carne transisse. De tricesimo seculo dicit diabolū genitū, & à diabolo alios natos quī fecerint hunc mundum. Et ideo malitiā non arbitrio tribuit, sed naturæ mundi, id est, generi diabolico: carnis resurrectionem negat. Animam tantū & spiritum affirmat per Christum saluari. **Se** cūdiani t̄ hoc à Valentinianis distare dicuntur, quòd addunt opera turpitudinis. Ptolemæus quoque discipulus Valentini hæresim nouam cōdere cupiens, quatuor æonas & alias quatuor asserere maluit. **Marcus** etiam nescio quis hæresim condidit, negans resurrectionem carnis, & Christū non vere, sed putatiue passum asseuerans. Duo quoq̄ opinatus est ex aduerso sibi esse principia, quiddam tale etiam ipse de æonibus sicut Valentinus affirmans. **Colarbasus** secutus est istos non multum aliter sentiens, vitam omnium hoim & generationē in septē syderib⁹ cōsistere affirmas. **Heracleonitē** ab Heracleone discipulo superiorū, duo asserunt p̄ncipia, vnū ex altero, & ex his duobus alia plurima. Ferunt autē suos morietes nouo modo q̄si redimere, id est, p oleū, balsamū & aquā, & inuocationes quas Hebraicis verbis dicit sup capita eorū. **Ophis** à colubro noiati sunt, coluber em̄ Græce ophis d̄r. Hūc autē colubrū q̄ decepit Adā & Euā, Christū arbitrant̄, Sed habet etiā verū colubrū quē nutriūt & venerāt. Qui & icatate sacerdotē egrediē de spelunca, & ascēdit sup altare inixū speluncę, & oblatiōes eorū labit, & inuolues se circa eas, regrediē ad speluncā: & ita cōfringūt oblatiōes i eucharistiā, q̄si à serpētē Christo vt illi putāt sanctificatas. Tradūt hui⁹ serpētis cultū à Nicolaitis, sive Gnosticis, ad istos deductū. **Cari** ani p̄pterea sic appellati, quā Cain honorāt, dicentes eū fortissimē esse virtutis: simul & Iudā traditorē diuinū aliqd̄ putāt esse, & scel̄ ei⁹ beneficiū deputāt: asserētes eū p̄cisse quātū esset generi hūano Christi passio p̄futura, & occidēdū Iudę p̄pterea tradidisse: illos etiā, q̄ schisma faciētes i p̄mo populo dei, terra de hiscete perierūt, Chore, Darhan, & Abiron, & Sodomitas colere p̄hibent. Blasphemāt legē, & deū dei aut̄ore: carniq̄ resurrectionē negāt. **Sethiani** nomē acceperūt à filio Adę, qui vocatus est Seth: eū q̄ppe honorāt, sed fabulosa & heretica vanitate. Dicit em̄ eū de supna matre natū, quā perhibent cōuenisse cū superno patre: vñ diuinū semen aliud nalesse, tanq̄ filiorū dei. Hi q̄ multa de principatibus & potestatib⁹ vanissima fabulant̄: quidā eos dicit Sem filii Noe Christū putare. **Archontici** à principibus appellati, vniuersitatē, quā deus cōdidit, opera esse principū dicunt: operant̄ etiā quandā turpitudinē. **Resurrectionē carnis negāt.** **Cerdoniani** à Cerdone nominati, q̄ duo principia sibi aduersantia do-

T omus sextus.

gmaticat: deumq̄ legis ac Prophetarū non esse patrem Christi, nec bonū deū esse, sed t̄ iustū, patrē vero al. nec. Christi bonū: Christūq̄ ipsum neq̄ natū ex femina, neq̄ habuisse carnē: nec vere mortuū, vel quicquam passum, sed simulasse passionē. Quidā vero in duob⁹ principijs suis duos deos ita eū dixisse perhibent, vt vnus eorū esset bonus, alter autē malus: resurrectionē mortuorū negant. Spernunt etiā testamentū vetus.

Marcion q̄q̄, à q̄ Marcionistę sunt, qui Cerdonis secutus est dogmata de duob⁹ principijs: quibus Epiphanius eū tria dicit asseruisse principia: bonum, iustum, prauū: sed Eusebius Synerū quendā, nō Marcionē, trium principiorū atq̄ naturarū scribit authorē.

Apellē sunt, quorū Apelles est princeps, q̄ duos quidem introducit deos: vnum bonum, alterum malum: nō tñ in duobus diuersis atq̄ inter se aduersis esse principijs, sed vnū esse principium: deū scilicet bonū, & ab illo factum alterū: qui cū malignus esset, inuēt⁹ est i sua mundū natiuitate i fecisse. Hunc Apellē dicitur quidā etiā de Christo tā falsa sensisse, vt diceret eum, non quidem carnem dixisse de cœlo, sed ex elemētis mundi accepisse q̄ mundo reddidit, cū sine carne resurgēs, in cœlum ascendit. **Seueriani** à Seuro exortio, vinum nō bibunt, eo q̄ fabulosa vanitate de Satana & terra germinasse asserunt vitem. Etiā ipsi nō sanam doctrinā suā, quibus voluit inflant nominib⁹ principū, Carnis resurrectionē cum veteri testamento respuētēs. Hic præterea Philumenē quādam puellam dicebat inspiratam diuinitus ad præ-

nūcianda futura, ad quam somnia atq̄ æstus sui animi referens, diuinationibus seu prælagijs eius secretim erat solitus præmoneri, eodē phantasmate eidē Philumenę pueri habitu se demonstrante. Qui puer ex apparens, Christū se aliquādo, aliq̄ esse assereret Paulū. A quo phantasmate scilicet, ea soleret respōdere quæ se audientibus diceret. Nō nulla quoq̄ illā miracula operari solitā, inter q̄ illud præcipuum, quod in angustissimi oris ampullam vitream, panem gradē immitteret, eumq̄ extremis digitulis leuare soleret illegitum, eoq̄ solo quasi diuinis sibi cibo dato fuisse cōtēta. **Taciani** à Tacio q̄dā, iustituti sunt, q̄ & Encratitę appellati sunt, nuptias dānāt, atq̄ oīno pares eas fornicationibus alijsq̄ corruptiōib⁹ faciunt: nec recipiūt in suorū numerū coniugio vtemem, siue marē, siue femina: non velant̄ carnis, easq̄ oēs abominant̄: plationes qualdā fabulosas seculos, etiā ipsi sapiūt: saluti primi hois cōtraducunt. **Epiphanius** Tacianos & Encratitas ita discernit, vt Encratitas Taciani schismaticos dicat. **Cataphryges** sunt, quorū authores fuerunt, **Mōtanus** tanq̄ parades, & due Prophetissæ ipsius, **Prisca** & **Maximilla**. His nomē puincia Phrygia dedit, quia ibi extiterūt, ibiq̄ xerunt: & etiā nunc i eiusdē partibus populos habet. **Aduentū spiritus sancti** à dño promissum, in se potius q̄ in Apostolis eis fuisse asserūt reddidit. **Secūdas** nuptias p̄ fornicatiōibus habet: & ideo dicunt eas permississe Apostolū Paulum, quia ex parte sciebat, & ex parte prophetabat: Nondū em̄ venerat qd̄ p̄fectū est. Hoc autē p̄fectū in Montanū & i eius prophetissas venisse delirat. **Sacramēta** perhibent funesta habere. Nā de infantis anniculi sanguine, quē de toto eius corpore minutis punctiōnū vulnerib⁹ extorquet, quasi eucharistiā suā cōficere perhibent, miscētes eū farinā, panēq̄ inde faciētes: qui puer si mortuus fuerit, habet apud eos pro martyre: si autē vixerit, pro magno sacerdote. **Pepuziani** loco quodā nominati sunt, quā ciuitatē deserta dicit Epiphanius. Hęc autē isti diuinū aliquid esse arbitrat̄, Hierusalē vocāt. Tantum dātes mulieribus principatū, vt sacerdotio quoq̄ apud eos honorent. Dicunt em̄ **Quintillæ** & **Priscillæ** in eadē ciuitate Pepuza, Christū specie femina reuelatum. Vnde ab hac **Quintilliani** etiā

a iij

nuncupātur.